

> Reflexió de la Comissió de Rieres de la Favt

Les rieres i la Terrassa del futur

Les rierades del 1962 i les del 71 marquen un fet transcendent per a la ciutat de Terrassa. Aquesta ciutat, construïda a la llera de múltiples torrents i rieres, obviant aquesta circumstància, va anar creixent i en va pagar les terribles conseqüències amb centenars de morts i desapareguts, com sempre entre els més desfavorits.

Les decisions urbanístiques i les solucions hidràuliques que es van prendre després de la catàstrofe i el creixement de la ciutat han comportat, més enllà del risc encara latent d'inundacions, unes desigualtats socials en forma de guetos. Alhora, la mala gestió de les rieres, estructural i de manteniment, ha comportat problemes de sanejament i d'higiene que causen problemes de salut o molèsties importants a les persones que viuen a l'entorn de les rieres.

Cal remarcar que les rieres de Terrassa han estat 50 anys abandonades per l'Ajuntament i la Generalitat de Catalunya fins arribar a extrems insospitables, posant en entredit la seguretat de la ciutadania.

Davant d'aquest menysteniment de les administracions, la lluita veïnal reivindicant la seguretat de les rieres es formalitza en dues entitats: la Comissió de la Riera de les Arenes i la Comissió de la Riera de Palau, potenciades per la FAVT. A partir del desembre del 2016, es constitueix la "Comissió de Rieres i Torrents de Terrassa" totalment independent.

La "Comissió de les Rieres i Torrents de Terrassa" està formada per representants de 19 Associacions de Veïns, entitats i persones a títol personal que donen suport i assessorament urbanístic i social.

Aquest teixit social dona a la Comissió un gran pes reivindicatiu, ja que estan representades gran part de veïns i veïnes de Terrassa, i alhora el coneixement de la problemàtica que comporten les rieres i les millors solucions possibles a nivell tècnic, social i mediambiental.

Està organitzada en 3 grups de treball que representen els eixos fundacionals de la Comissió:

1. Memòria Històrica;
2. Manteniment, Conservació i Seguretat de les Rieres;
3. Futur de les Rieres. El Gran Projecte de ciutat.

Els anys de lluita per què les administracions assumeixin la seva responsabilitat per a restituir la dignitat a la ciutat perifèrica a l'entorn de les rieres, l'aprofundiment en el coneixement de la interacció de les rieres i la ciutat, i la llarga trajectòria d'activitats -xerrades de sensibilització i col·laboracions amb altres entitats, associacions i centres educatius-, ens avalen per a ser actors fonamentals i comprometre'ns a tenir un paper actiu en la conceptualització dels projectes que s'hauran de desenvolupar en les pròximes dècades.

La nostra proposta, de tots aquests anys de lluita, es resumeix en el GRAN PROJECTE DE CIUTAT. Les rieres confereixen una singularitat a Terrassa que fins ara s'ha menystingut associant-li una funcionalitat viària que ha potenciat la fragmentació de la ciutat i la segregació de diversos barris. Al nostre parer, des del nostre paper actiu, cal canviar la mentalitat i convertir les rieres en una infraestructura verda, que vertebrï tota la ciutat i permeti la integració de tots els barris. En definitiva, constituir un projecte de futur.

■ Riera del Palau. Imatge d'arxiu

- Resoldre els problemes socials que ha comportat la gestió de les rieres i els problemes mediambientals lligats a l'estructura de la riera, als problemes de contaminació i al canvi climàtic.
- El plantejament i motivació d'aquest projecte s'ha de fonamentar en la MEMÒRIA HISTÒRICA (història de les rieres de Terrassa: identitat de la ciutat).

La "Comissió de les rieres i torrents de Terrassa" ha de treballar, amb urgència, el GRAN PROJECTE

DE CIUTAT, consensuant-lo amb les administracions, ja que ha de servir per preveure i coordinar totes i cadascuna de les presents i futures intervencions a la ciutat, ja siguin de nous creixements, plans de millora, mobilitat, adaptació i mitigació del canvi climàtic..., o bé conceptuals, en matèria social: equipament de la ciutat, creació cultural, activitat de lleure, etc.

No podem seguir creixent sota l'abric d'un POUM ja obsolet pels canvis que s'han donat en tots els criteris urbanístics d'aquests dar-

ters 20 anys i, mentre es construeix el Gran Projecte de Futur, exigim revisar el criteri d'emergència de l'ACA, per tal que aquesta i l'Ajuntament actuïn quan es localitza un desperfecte i no esperar que el pressupost de reparació augmenti i que hi hagin desgràcies.

En propers articles anirem detallant els aspectes concrets d'aquest, sens dubte, projecte vital per a la nostra ciutat: convertir les rieres en una infraestructura verda i dignificar la vida de totes les persones, ciutadans de Terrassa.

Les residències, en pensar la ciutat que volem

Des del començament de la pandèmia, vistos els gravíssims i mortals casos que han succeït amb les persones grans i sobretot en els que s'han evidenciat a moltes residències, de les anomenades "concertades" i en algunes de públiques, en aquesta comissió i amb aquesta mala experiència, ens hem plantejat una sèrie de reflexions de les quals aquí exposem les principals.

Cal continuar reivindicant Residències Públiques?

Com sempre hem defensat, el millor lloc perquè una persona passi el final de la seva vida, és a casa seva, envoltada per la seva família i per les persones més properes. Per això una de les prioritats han de ser les ajudes a l'assistència domiciliar, si és que es pot. Som conscients que no sempre és possible, ja que les persones amb un grau de dependència elevada requereixen 24 hores d'atenció cada dia de la setmana, que l'assistència domiciliar no pot donar, entre altres coses per les necessitats de personal i el seu cost. Per això millor les residències, i si pot ser públiques, per tal d'evitar que l'assistència a les persones dependents esdevingui un negoci pels grans fons d'inversió.

■ Acte de reivindicació de la residència a Sant Pere Nord, l'any 2012

El dèficit de places públiques és reconegut per tothom (administració inclosa) situació que té tendència a agreujar-se per l'evolució demogràfica de la nostra població. En els anys vinents, segons assenyalen totes les dades, es produirà un augment considerable de la població de més de 65 anys. Anem cap a una societat més envellida i això comporta prendre mesures no ja de futur, sinó de

present immediat.

És evident doncs que la necessitat d'atenció per a persones dependents de grau dos o tres ja no tan sols és urgent, sinó molt urgent!

Continuem demanant residències públiques per a persones de grau dos o tres de dependència.

Però no només demanem això, també cal que es tingui un tracte molt més humanitzat, que es

baixi la ràtio de persones per cada cuidador, sobretot els caps de setmana, per tal d'evitar la desatenció i que sobretot els protocols d'actuació siguin molt clars i que no hi hagi falta de previsió.

És necessària la medicalització de les Residències?

Creiem que no cal que les Residències esdevinguin hospitals, cal que el nivell d'assistència sanitària

sigui prou per a les diferents gradacions de l'estat dels residents i que, en determinades situacions, com ja es fa en algunes residències, l'assistència sanitària la doni el CAP i/o hospital de referència. Tot el que sigui pel benestar dels residents, no per la comoditat, pressupost o negoci.

Cal valorar la quantitat de persones que ha de tenir una Residència?

S'ha de repensar si han de ser més o menys grans les Residències. Hi ha experiències en els països del nord d'Europa on les residències són de 40 o 50 persones, i en cas de pandèmia serien més fàcils de controlar. També observem que darrerament es té la lupa posada en les Residències i és lògic, però també sabem que s'han produït moltes defuncions per COVID-19 de persones soles en llars individuals.

Recordem a les administracions: cal que de forma immediata i urgent prioritzin i adoptin polítiques per una gestió pública de tots els temes de caràcter social, i que comencin a treballar i traslladin aquestes polítiques als pressupostos i a tots els seus àmbits competencials siguin locals, autonòmics o estatals.